

му ранно дѣтство. Вънъ отъ прѣслѣдванетоо на турчета по бентоветѣ, и вънъ отъ биткитѣ му съ тѣхъ по Куруча, той още като дѣте се намисалъ въ спорове между българи и турци. Веднажъ, като 8—9 годишно дѣте, той се спусналъ да удри и гони „дѣ съ каквото намѣри“ нѣколко турци, които закачали българскитѣ моми на връщане отъ лозята по гроздоберъ. „Очитѣ му не мигали прѣдъ нищо“, па и малко мислѣлъ, когато ще направи нѣкоя „беля“. Между другаритѣ си той билъ винаги прѣвъ; въ игри или походи той винаги билъ „войвода“.¹)

Вече въ 1850 г., *Х. Димитъръ* билъ прибранъ отъ баща си въ хана да му помага въ кебеджилъка. Отъ тукъ натакъ, Куруча и бахчитѣ ставатъ по-тѣсни. Всѣки празниченъ день, начело на свои връстници, той ходѣлъ по боазитѣ на „сливенски екскурзии“. Първо и послѣдно негово развлечение тукъ е било да гърми съ пищови и мѣри на „нишанъ“. На връщане въ града не оставялъ и камънитѣ „на рахатъ“, защото срѣщне ли се съ група турчета, безъ битка не можело да се разминатъ. Въ единъ случай *Х. Димитровата* група ранява едно турче, улавя го и го разкарвала изъ клуцохорскитѣ сокаци „като робъ“. Името *Х. Димитъръ* лека полека се разчува изъ цѣлия градъ и между турцитѣ, и влиза въ „бабайтския кодексъ“, както се изразява *З. Стояновъ*.

Веднѣжъ, вече петнадесетъ годишенъ, при единъ споръ съ турчинъ въ бащиния си ханъ, той издига стола и „хрясва“ съ него по главата развикалия се мохамедовъ синъ. Това било „посрѣдъ бѣлъ день“, и обещения на земята турчинъ трѣбвало да си намѣри гроба въ кюмюрлюка. Турчина слѣдъ това билъ търсенъ дълго врѣме, но безъ резултатъ. Прѣзъ сжщата година, слѣдъ свършека на кримската война, прѣзъ Сливенъ минали разни манафи и други „аскерлии облѣчени като арнаути“²) Трима отъ тѣхъ влизатъ въ *Х. Димитровъ* дворъ за обиръ, но той съ двамата си братя ги излавя и ги натѣпкава въ едно подземие прѣзъ капака на хаетя. На слѣдната година, когато въ обора имъ имало отъ войната аскерски коне, единъ юзбашия смърмалъ *Х. Димитъръ*, че обора не билъ добрѣ прѣметенъ. *Х. Димитъръ* билъ въ самия оборъ и казалъ на юзбашията, че ако знае по-добрѣ—нека самъ си го прѣмете. Послѣдниятъ „кипналъ“ и се спус-

¹) *Х. Димитъръ* ималъ нѣщо необикновенно въ погледа си. Гледалъ изъ-подъ вѣжди, и когато му се случвало да се възмути отъ нѣщо, спиралъ се и втречвалъ очи, стоящъ така неподвиженъ и безъ да прѣмигне или да каже дума, слѣдъ което отминавалъ или се хвърлялъ като лвъ.

²) По думитѣ на сестра му, тия войници се наричали „чергалий“.